

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

ARREST

**nr. 236.702 van 8 december 2016
in de zaak A. 207.997/IX-8505**

In zake: Jorgen DE SWERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Gitte Laenen
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP, vertegenwoordigd door
1. de Vlaamse Regering
2. de beroepscommissie voor tuchtzaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK
WELZIJN VAN LANDEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 15 februari 2013, strekt tot de nietigverklaring van “[d]e beslissing van de Beroepscommissie voor tuchtzaken van 18 december 2012 waarbij het beroep van [Jorgen De Swert] tegen het besluit van de Raad voor Maatschappelijk Welzijn van het OCMW Landen dd. 12 juli 2012

ongegrond werd bevonden en aan [Jurgen De Swert] ‘uit hoofde van de tuchtfeiten 1 – 2 – 3a – 4a, b, c – 8 en 10 de tuchtsanctie van ontslag van ambtswege wordt opgelegd’”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Landen heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 23 april 2013. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 oktober 2016.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dominique Vanhaelewyn, die *loco* advocaat Gitte Laenen verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Yasmine Vuylsteke, die *loco* advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is secretaris van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: het OCMW) van Landen.

3.2. Op 17 januari 2012 beslist de raad voor maatschappelijk welzijn van het OCMW van Landen om de voorzitter van het OCMW aan te stellen als tuchtonderzoeker teneinde ten laste van verzoeker een tuchtonderzoek te voeren, een tuchtverslag op te stellen en een tuchtdossier samen te stellen.

In die beslissing worden de feiten opgesomd die het voorwerp moeten vormen van het tuchtonderzoek. Een eerste feit wordt als volgt omschreven:

“De heer De Swert poogt op 26 mei 2011 bij de ontvanger terugbetaling te bekomen van onkosten voor een studiereis naar Warschau (258,00 + 556,00 euro). Wanneer de ontvanger hem om een beslissing van het vast bureau terzake vraagt, reageert hij niet onmiddellijk. Van 15 juni tot en met 21 juni 2011 was de ontvanger afwezig. Tijdens deze periode – op 17 juni 2011 – stelt hij twee maal een uittreksel uit de notulen van het vast bureau van 27 mei 2011 op met gebruikmaking van de elektronische handtekening van de voorzitter waaruit blijkt dat het vast bureau tot de terugbetaling heeft beslist, terwijl het vast bureau op 26 mei 2011 daarover geen beslissing heeft genomen, daar het punt niet op de agenda stond, maar pas wel in zitting van 24 juni 2011. Hij gebruikt deze uittreksel opgesteld in strijd met de waarheid vervolgens om de terugbetaling te bekomen. Daarenboven probeert hij op deze wijze de onmiddellijke terugbetaling van het vliegtuigticket te bekomen, terwijl hij weet dat dienstverplaatsingen – op basis van een door hemzelf opgestelde dienstnota – per kwartaal door de weddencentrale worden terugbetaald.”

3.3. Nog op 17 januari 2012 beslist de raad voor maatschappelijk welzijn om verzoeker bij hoogdringendheid preventief te schorsen voor een periode van vier maanden.

Deze preventieve schorsing wordt naderhand bevestigd en later verlengd.

3.4. Op 19 april 2012 legt het OCMW bij de onderzoeksrechter te Leuven een klacht met burgerlijkepartijstelling neer ten laste van verzoeker voor feiten die het voorwerp uitmaken van het tuchtonderzoek en die volgens de raadsman van het OCMW mogelijk als strafrechtelijk sanctioneerbare misdrijven kunnen worden gekwalificeerd. Het zo-even *sub* 3.2 omschreven eerste feit valt niet onder deze klacht.

3.5. Op 5 juni 2012 neemt de raad voor maatschappelijk welzijn kennis van het tuchtverslag van de tuchtonderzoeker en van het door hem samengestelde tuchtdossier. De raad beslist om de tuchtvervolgning voort te zetten en verzoeker op te roepen om te worden gehoord over elf feiten die nader worden toegelicht in het tuchtverslag.

3.6. Na verzoeker op 2 juli 2012 te hebben gehoord, legt de raad voor maatschappelijk welzijn hem op 12 juli 2012 de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op. In het desbetreffende besluit van de raad wordt vooreerst ingegaan op de tuchtfeiten en op het verweer dat verzoeker ertegen heeft gevoerd. Met betrekking tot het eerste tuchtfeit wordt vermeld (met weglating van de voetnoot):

“I.1. Eerste tuchtfeit: De heer De Swert probeert eerder dan in principe mogelijk, met name vóór een beslissing van het vast bureau, terugbetaling te komen van kosten voor het congres in Warschau. Hij stelt hiervoor op 14 juni 2011 een officieel uittreksel van een beslissing van het vast bureau van 27 mei 2011 op terwijl er geen dergelijke beslissing bestaat en geeft opdracht om op basis van dit onjuiste uittreksel een openstaande schuld op te stellen, m.a.w. de uitvoering van de betaling te bekomen. Daarenboven probeert hij de reiskosten meteen terug te vorderen, terwijl die krachtens een door hemzelf opgestelde dienstnota slechts per kwartaal worden terugbetaald en enkel via de personeelsdienst.

In het tuchtverslag wordt er over dit feit het volgende vastgesteld:

‘Op 3 mei 2011 meldt de secretaris aan de voorzitter dat hij zijn deelname aan het congres in Warschau op het volgende vast bureau zal agenderen. In de mail staat: ‘Ik ga me opnieuw inschrijven voor het jaarlijkse ESN congres (...). Ik zal het op de agenda van het volgende VB zetten ter kennisgeving.’ [...]

De stafmedewerker verzendt de uitnodiging voor het Vast bureau van 27 mei 2011 (later verschoven naar 26 mei 2011) op 20 mei 2011. Ook de secretaris ontving deze uitnodiging. Deze uitnodiging bevatte 6 punten, doch niet het punt over het bijwonen van het congres te Warschau.

Op geen enkel ogenblik heeft de secretaris aan de voorzitter gevraagd om dat punt alsnog aan de agenda van het vast bureau van mei toe te voegen. Het zou ook ongebruikelijk zijn. In praktijk maakt de secretaris in overleg met de stafmedewerker de agenda op en overlopen ze dit achteraf met de voorzitter. Enkel dringende punten worden door de voorzitter op het moment van de zitting toegevoegd. Een vraag van 3 mei voor een vast bureau van 27 mei kan moeilijk als 'dringend' worden beschouwd. Het was trouwens geen vraag tot toevoeging aan de voorzitter, maar een mededeling door de secretaris dat hij dit zou agenderen. Het is gebruikelijk dat de secretaris een ontwerp maakt van de beslissing, om alzo op te nemen op de agenda die wordt verstuurd.

Reeds op 26 mei 2011, dus vóór het vast bureau, bezorgt de secretaris de onkostennota's aan de ontvanger, die meteen antwoordt dat een beslissing van het vast bureau vereist was.

Daar de secretaris niet aanwezig was tijdens het vast bureau van 26 mei 2012 [versta: 26 mei 2011], overloopt de voorzitter de punten de dag erna, zijnde 27 mei 2011, met de secretaris. De secretaris vraagt op dat moment niet of er een extra punt toegevoegd werd. Er wordt niet gesproken over het congres. Op dat ogenblik wist de secretaris dat het punt niet behandeld was op het vast bureau, omdat het niet op de agenda stond en er verder niets over gevraagd, noch gezegd werd.

Tussen 27 mei 2011 en 14 juni 2011 gebeurt er niets. De ontvanger heeft klein verlet van 15 tem 20 juni wegens overlijden van haar schoonmoeder.

Op 15 juni 2011 overhandigt de secretaris een aantal documenten aan de boekhouder met de vraag dit terug te betalen op zijn rekening. Het betreft kosten die hij gemaakt heeft voor het congres in Warschau met name de vlucht (273 €), het hotel (258 €) en inschrijvingsgeld (556 €).

Vermits het OCMW geen betalingen naar het buitenland kan doen, zegt de boekhouder dat de heer De Swert het inschrijvingsgeld eerst zelf moet betalen (zoals voorgaande jaren). Hij gaat hiermee akkoord en zegt de betaling zelf te doen, om ze nadien terug te vorderen van het OCMW. Bovendien zegt de boekhouder dat de terugbetaling van deze kosten enkel kan gebeuren via een beslissing van het vast bureau, zoals ook voorgaande jaren het geval was. Daarom vraagt de boekhouder naar de beslissing van het vast bureau. De secretaris overhandigt haar vrijwel onmiddellijk een uittreksel uit de notulen van het vast bureau van 26 mei 2011: punt 7: ESN congres – deelname secretaris – goedkeuring. Hij heeft dit 'uittreksel uit de notulen' zelf opgesteld op 14 juni 2011, terwijl hij normaal zelf geen uittreksels maakt. Uit het mailverkeer blijkt ook dat de secretaris aandringt om de terugbetaling zo snel mogelijk te laten verlopen. Hij dringt er op aan om de reeds opgemaakte betaalbaarstelling (dit is een overzicht naar de raad toe van alle facturen die betaald

gaan worden) te veranderen met het mom ‘er zijn toch nog geen raadsleden de betaalbaarstelling komen inkijken’. Dit om te vermijden dat hij een maand moest wachten op zijn geld. De boekhouder geeft toe aan deze opdracht van haar hiërarchische overste en maakt een nieuwe betaalbaarstelling op.

Op 17 juni 2011 vraagt de secretaris aan [L.R.] om het punt over het congres aan de agenda van het vast bureau toe te voegen. Diezelfde dag verzendt de stafmedewerker de uitnodiging van het vast bureau dd. 21 juni 2011 met het punt over het congres, naar o.m. de secretaris. Uit de stukken van het dossier blijkt bijgevolg duidelijk dat de heer De Swert op 14 juni 2011 een uittreksel opstelde van een beslissing van het vast bureau die onbestaande was en dat hij dat op dat ogenblik zeer goed wist, minstens moest weten:

- het punt stond niet op de agenda van het vast bureau van mei;
- hij had niet gevraagd dit punt toe te voegen;
- uit de briefing met de voorzitter was gebleken dat dit punt niet ter sprake kwam op het vast bureau van 26 mei 2011;
- op de vraag naar een beslissing van het vast bureau op 26 mei 2011 van de ontvanger reageert de heer De Swert aanvankelijk niet; hij komt hierop pas terug tijdens de afwezigheid van de ontvanger op 15 juni 2011; dit is bijzonder vreemd als hij dan toch in de beweerde veronderstelling was dat er op 26 mei was beslist;
- op 17 juni neemt de secretaris zelf het initiatief het punt op het vast bureau van juni te agenderen;
- hij onderneemt niets om te melden dat het door hem opgestelde uittreksel ‘onjuist’ was of om de betaalbaarstelling waartoe hij op 15 juni 2011 nog opdracht gaf, tegen te houden.

Hij probeert dus eerder dan in principe mogelijk, met name vóór een beslissing van het vast bureau, terugbetaling te komen van kosten voor het congres. Hij stelt hiervoor een officieel uittreksel op terwijl er geen beslissing bestaat en geeft opdracht om op basis van dit onjuiste uittreksel een openstaande schuld op te stellen, m.a.w. de uitvoering van de betaling te bekomen. Daarenboven probeert hij de reiskosten meteen terug te vorderen, terwijl die krachtens een door hemzelf opgestelde dienstnota slechts per kwartaal worden terugbetaald en via de personeelsdienst.

Deze feiten kunnen m.i. worden gekwalificeerd als een tuchtfeit. Deze handelswijze van de secretaris is in strijd met de waardigheid van het ambt. Het is evenmin een correcte, loyale, eerlijke uitoefening van het ambt (schending art. 332 rechtspositieregeling). Daarenboven wordt een afbreuk gedaan aan de plicht tot correctheid en betrouwbaarheid (schending art. 339 rechtspositieregeling)’

Volgens de heer De Swert is dit tuchtfeit verjaard omdat mevrouw [K.B.], ontvanger, op 30 juni 2011 kennis zou hebben gehad van het tuchtfeit. De verjaringstermijn in tuchtzaken begint echter maar te lopen vanaf het ogenblik van de vaststelling of de kennisname van de tuchtfeiten door een lid van de tuchtoverheid. Vaststelling of kennisname door personeelsleden van het bestuur, zoals de secretaris, volstaat niet om de verjaringstermijn te doen lopen. Mevrouw [K.B.] is

geen lid van de tuchtoverheid, die bestaat uit de voorzitter en alle raadsleden. Zij is dit thans niet als waarnemend secretaris en was het evenmin op 30 juni 2011 als ontvanger. De heer De Swert toont niet aan – beweert zelfs niet – dat een lid van de tuchtoverheid op 30 juni 2011 kennis nam van dit feit. Dit tuchtfact is bijgevolg niet verjaard.

De raad acht het tuchtfact bewezen, gelet op de hierboven aangehaalde vaststellingen van de tuchtonderzoeker, die hij volledig bijvalt, en de stukken waarnaar het tuchtverslag verwijst.

Gelet op deze stukken staat het vast dat de terugbetaling van de kosten van de dienstreis niet geagendeerd was op het vast bureau van 27 mei 2011 (later verschoven naar 26 mei 2011). De secretaris heeft wel meegedeeld aan de voorzitter dat hij dit punt op het vast bureau zal agenderen, maar hij heeft dit nooit gedaan. De heer De Swert beweert wel dat hij een zevende agendapunt aan de agenda van het vast bureau van 27 mei 2011 toevoegde, doch hij kan dit geenszins aantonen. De stukken van het tuchtdossier bewijzen het tegendeel: het agendapunt werd wel enkele weken op voorhand aangekondigd, maar het stond niet op de agenda; er werd nooit daadwerkelijk een agendapunt desbetreffend opgesteld (stukken 2 en 4). Het is nochtans de taak van de secretaris om een ontwerp van beslissing te (laten) maken. Uit zijn mail naar de voorzitter van 3 mei 2011, noch uit artikel 32 van het OCMW-decreet volgt de opdracht aan de voorzitter om dit punt te agenderen. Daar alleen hij (of een personeelslid in zijn opdracht) en niet de voorzitter ontwerpen van agendapunten opstelt, wist de heer De Swert zeer goed dat er geen dergelijk agendapunt was voor het vast bureau van 27 mei 2011. Hij wist dan ook zeer goed dat hij er geen ‘uittreksel’ van kon maken. Om dit ‘uittreksel’ te maken heeft hij het agendapunt zelf moeten aanmaken omdat dat niet bestond op 14 juni 2011. Het is onjuist – zoals de heer De Swert beweert – dat het agendapunt op 26 mei 2011 niet werd behandeld – het agendapunt bestond gewoon niet, laat staan dat het geagendeerd zou zijn geweest. Het kon dus niet worden behandeld.

Het valt overigens op dat de heer De Swert met het indienen van dit ‘uittreksel’ om betaling te bekomen wacht tot de ontvanger – die naar een beslissing van het vast bureau had gevraagd en wist wat er al dan niet op de agenda van 27 mei 2011 stond – enkele dagen afwezig is (stuk 16).

De heer De Swert ontkent de inhoud van het gesprek tussen hem en de voorzitter over het vast bureau van 26 mei 2012 [versta: 26 mei 2011]. Dit is echter niet essentieel om het feit bewezen te achten.

Zelfs in de hypothese dat de heer De Swert in de veronderstelling was dat het agendapunt op 26 juni 2011 [versta: 26 mei 2011] was behandeld – een hypothese waaraan de raad voor maatschappelijk welzijn geen geloof hecht – dan nog wist hij uiterlijk op 17 juni 2011 – drie dagen later – dat het punt niet was behandeld, daar hij op dat ogenblik zelf het punt heeft geagendeerd op het vast bureau van 24 juni 2011 (stuk 10). Dit stuk bewijst overigens dat het wel degelijk de taak is van de secretaris om dergelijke agendapunten aan te brengen. Hoewel de heer De Swert ontegensprekelijk uiterlijk op 17 juni 2011 wist dat op 26 mei 2011 zijn dienstreis niet was behandeld op het vast bureau, doet hij helemaal niets om de uitbetaling, die hij vroeg op basis van zijn ‘uittreksel’ van 14 juni 2011, tegen te houden. Hij heeft dus wel degelijk wetens en willens de terugbetaling van de kosten gevraagd wetende dat op dat ogenblik het vast bureau zijn dienstreis nog

niet had goedgekeurd. Dat hij daarvoor een officieel ‘uittreksel’ uit de notulen opmaakt, terwijl er geen dergelijke notulen bestaan is verwerpelijk en van aard het vertrouwen in de secretaris zwaar aan te tasten.

Uit stuk 8 blijkt dat de vliegtuigkosten wel degelijk als dienstverplaatsingen worden geboekt zodat de dienstnota wel degelijk van toepassing is en de kosten dus worden terugbetaald via de personeelsdienst, in tegenstelling tot wat de heer De Swert aanvoert.

Dit tuchtfeit is bijgevolg bewezen.

Het is ook een tuchtfeit om de redenen aangehaald in het tuchtverslag. Dat de heer De Swert niet begrijpt waarom de raad hiervan een probleem maakt is veelzeggend. Hierboven werd aangetoond dat het tuchtfeit wetens en willens werd gepleegd en dat er helemaal geen sprake is van een misverstand of een verkeerde communicatie. Het gaat er niet om dat de kosten achteraf wel werden goedgekeurd; het gaat erom dat de heer De Swert het vertrouwen in hem gesteld zwaar heeft beschaamd door een uittreksel te maken van onbestaande beslissing. Een secretaris die het normaal vindt om uittreksels te maken van onbestaande beslissingen kan niet worden vertrouwd. Daarenboven deed hij dit uitsluitend in zijn eigen belang, met name om voortijdig terugbetaling van zijn kosten te bekomen.”

Voorts worden de overige aspecten van verzoekers verweer beantwoord.

Ten slotte wordt ingegaan op de strafmaat:

“Volgens het verweer zijn de ten laste gelegde tuchtfeiten futiliteiten die hoogstens tot een zeer lichte sanctie kunnen leiden en werd de werking van de dienst niet gestoord. De raad is een andere mening toegedaan.

Uit deze beslissing blijkt dat de heer De Swert de volgende tuchtfeiten ten laste worden gelegd:

1. De heer De Swert probeert eerder dan in principe mogelijk, met name vóór een beslissing van het vast bureau, terugbetaling te komen van kosten voor het congres in Warschau. Hij stelt hiervoor op 14 juni 2011 een officieel uittreksel van een beslissing van het vast bureau van 27 mei 2011 op terwijl er geen dergelijke beslissing bestaat en geeft opdracht om op basis van dit onjuiste uittreksel een openstaande schuld op te stellen, m.a.w. de uitvoering van de betaling te bekomen. Daarenboven probeert hij de reiskosten meteen terug te vorderen, terwijl die krachtens een door hemzelf opgestelde dienstnota slechts per kwartaal worden terugbetaald en enkel via de personeelsdienst.

[...]

Een eerste conclusie is dat de tuchtfeiten erg talrijk zijn. Dit veelvoud aan tuchtfeiten vereist een strenge bestraffing; de heer De Swert heeft geen eenmalige misstap begaan, maar veelvuldige misstappen.

Met uitzondering van de tuchtfeiten 10 en 11 zijn het allemaal tuchtfeiten die ertoe strekken zichzelf te bevoordelen; zijn eigenbelang staat duidelijk

voorop en zo nodig moet het algemeen belang of het belang van het OCMW hiervoor wijken.

De meeste tuchtfeiten zijn ook bijzonder ernstig. Het eerste tuchtfeit ontnemt alle vertrouwen in de secretaris: een secretaris die een uittreksel opstelt van een onbestaande beslissing – en dan nog enkel en alleen om zichzelf te bevoordelen – en dit zelfstandig kan aanwenden gelet op de mogelijkheid tot gebruik van de elektronische handtekening van de voorzitter, kan niet langer worden vertrouwd. Men kan niet bij elk uittreksel dat een secretaris opstelt of gebruikt, gaan controleren of het wel correct is.

[...]

Hoewel deze feiten op zich reeds bijzonder ernstig zijn, komt daarbij nog de functie van de heer De Swert. Als secretaris bekleedt hij het hiërarchisch hoogste ambt. Hij is het hoofd van het personeel en heeft bijgevolg een voorbeeldfunctie, waaraan hij door de tuchtfeiten schaamteloos is tekortgeschoten. Als secretaris geniet hij een grote verantwoordelijkheid met vergaande bevoegdheden en een ruime onafhankelijkheid, die veronderstellen dat de raad in de secretaris een groot vertrouwen moet kunnen hebben. Dit vertrouwen is ten gevolge van de tuchtfeiten totaal weggenomen: uit diverse tuchtfeiten (1, 3, 4, 8, 10) blijkt dat de heer De Swert totaal onbetrouwbaar is.

Gelet op dit alles is er maar één gepaste tuchtstraf, met name het ontslag van ambtswege. Het bestuur kan immers niet langer samenwerken met een secretaris die zich bij diverse aangelegenheden onbetrouwbaar en deloyaal heeft getoond en die zijn eigenbelang boven het belang van het OCMW stelt.

De heer De Swert verwijst ook naar zijn blanco tuchtverleden en tienjarige staat van dienst. Deze verzachtende omstandigheden kunnen gelet op de veelvuldigheid en de ernst van de feiten echter niet beletten dat de hierboven vermelde strafmaat gerechtvaardigd is.”

3.7. Op 13 augustus 2012 stelt verzoeker bij de beroepscommissie voor tuchtzaken van het statutaire gemeente-, provincie- en OCMW-personeel (hierna: de beroepscommissie) een beroep in tegen het voormelde tuchtbesluit van de raad voor maatschappelijk welzijn.

3.8. Op 18 december 2012 verklaart de beroepscommissie het beroep ontvankelijk en deels gegrond. Zij beslist dat één van de aan verzoeker ten laste gelegde tuchtfeiten niet in aanmerking mag worden genomen en dat een ander tuchtfeit is verjaard. Op grond van de tuchtfeiten die wel in aanmerking worden genomen – onder meer het eerste tuchtfeit – legt zij verzoeker de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op.

Dit is de bestreden beslissing.

Met betrekking tot het eerste tuchtfact overweegt de beroepscommissie:

“8.

Tuchtfact één heeft betrekking op de terugbetaling van reiskosten, het opstellen van een uittreksel van een beslissing die er nooit is geweest om de betaling te bekomen en het onmiddellijk terugvorderen van kosten die per kwartaal via de personeelsdienst betaald worden.

Er is geen verjaring. De feiten die eerst door mevr. [K.B.] werden vastgesteld, werden op hun juistheid gecontroleerd bij de Voorzitter. De bewoordingen van de mail zijn niet pejoratief en louter informatief. Dit kan niet betekenen dat de Voorzitter op dat ogenblik al wist wat de verdere gevolgtrekking was met betrekking tot die vraag en dit feit als een mogelijk tuchtfact werd gezien.

De bewering dat de Voorzitter en voornoemde mevrouw [K.B.] onder één hoedje speelden, is andermaal een veronderstelling waarop de Beroepscommissie geen acht meer kan slaan.

Het verweer van dhr. De Swert met betrekking tot dit feit, slaat nergens op. Enerzijds verdedigt hij zich door te stellen dat diverse personeelsleden meer dan eens uittreksels opstellen en gebruiken zonder voorafgaande goedkeuring en anderzijds door te stellen dat hij dit kon doen omdat hij in de veronderstelling was dat de terugbetaling van zijn studiereis was goedgekeurd. Hier bevestigt dhr. De Swert dat hij veronderstellingen belangrijker vindt dan feiten.

Met betrekking tot de stelling dat ook andere personeelsleden uittreksels opstelden, dient dhr. De Swert ook gewezen te worden op zijn verantwoordelijkheid. Art. 99 van het OCMW-decreet voorziet in § 1 dat het interne controlesysteem wordt vastgesteld door de secretaris van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, na overleg met het managementteam. Het algemene kader van het interne controlesysteem is onderworpen aan de goedkeuring van de raad voor maatschappelijk welzijn. Het was m.a.w. de verantwoordelijkheid van dhr. De Swert om zulke mistoestanden te vermijden wat klaarblijkelijk niet gebeurde.

Ook wordt vergeten dat

- dhr. De Swert als secretaris een cruciale rol wordt toebedeeld om op het gedoogbeleid te kunnen en moeten ingrijpen daar er geen uitgeschreven intern controlesysteem nodig is om al de meest elementaire procedures/processen uit te zetten, te meer daar de hogere overheid over het niet bestaan van processen/procedures reeds een bemerking gemaakt had;
- dhr. De Swert conform art. 87, § 2 van het decreet, de OCMW raad, OCMW voorzitter en het vast bureau dient te adviseren op beleidsmatig, bestuurskundig en juridisch vlak en dit gedoogbeleid met geen enkel van deze vlakken – al zeker het juridische niet – te rijmen valt;
- er in art. 52 van het OCMW-decreet regels voorzien zijn om beslissingen te nemen in gevallen waarbij men het hoofd dient te bieden aan dwingende en onvoorziene omstandigheden of aan omstandigheden waarbij het geringste uitstel onbetwistbare schade zou veroorzaken door al naargelang, het vast bureau, het bijzonder comité of de OCMW voorzitter bevoegd te maken voor het nemen van dergelijke beslissingen daar waar de secretaris poneert dat het

soms niet anders kon dan uittreksels te maken van ‘beslissingen’ waarvoor nog geen goedkeuring was of – *ab absurdo* – er zelfs geen goedkeuring kwam.

Er is geen betwisting dat dhr. De Swert een uittreksel opstelde van een beslissing van het vast bureau die onbestaande was. De initiële tuchtoverheid heeft de tijdsband die het bewijs daarvan oplevert, haarfijn gereconstrueerd zodat dhr. De Swert geen andere mogelijkheid heeft dan dit toe te geven.

Art. 181 van het OCMW-decreet bepaalt dat de secretaris van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn de vergaderingen bijwoont van de raad voor maatschappelijk welzijn, van het vast bureau en in voorkomend geval van de bijzondere comités, en verantwoordelijk is voor het opstellen van de notulen ervan...

De originelen van de notulen van de raad voor maatschappelijk welzijn en van het vast bureau worden, na goedkeuring, ondertekend door de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn en de secretaris van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn...

Het verweer dat hij er kon van uitgaan dat de kosten zouden goedgekeurd worden op de eerstvolgende zitting van het vast bureau, kunnen in het licht van deze bepaling niet weerhouden worden.

Als secretaris is hij verantwoordelijk voor het opstellen van de notulen (zowel OCMW raad als vast bureau). Alleen de beslissingen die in de notulen zijn opgenomen kunnen rechtsgevolgen hebben.

Hij wist als geen ander dat er op 26 mei 2011 geen beslissing door het vast bureau was genomen over de terugbetaling van zijn reiskosten. Toch maakt hij op 17 juni 2011 een uittreksel van een niet bestaande beslissing en maakt bovendien nog gebruik van de elektronische handtekening van de voorzitter van OCMW om het stuk te ‘legaliseren’. Een zeer bedenkelijke handelswijze.

De beroepsplicht als secretaris om notulen op te stellen die de neerslag zijn – en niets anders dan dit – van de genomen beslissingen door bestuursorganen is elementair. Hoe kan hij anders voldoen aan art. 86 OCMW-decreet waarin staat dat de secretaris zich dient te gedragen naar de onderrichtingen – beslissingen behoren daar als belangrijkste bij – van *in casu* het vast bureau?

Bijkomend de vaststelling dat dhr. De Swert poogt zijn eigen dienstnota’s te omzeilen, maken dat alle elementen samengenomen als een zeer ernstige inbreuk te beschouwen zijn die elk vertrouwen in [...] Dhr. De Swert onmiddellijk wegneemt. De omstandigheid dat hij niet begrijpt waarom daarover een probleem wordt gemaakt, is al helemaal niet te vatten en duidt ofwel op een elementair gebrek aan ernst ofwel aan een elementair gebrek aan kennis dan wel op een elementair gebrek aan beiden.

Dit feit is voor de Beroepscommissie reeds voldoende zwaarwichtig om de uitgesproken tuchtstraf te bevestigen.”

Aangaande de strafmaat overweegt zij:

“Met de initiële overheid kan vastgesteld worden dat de tuchtfeiten zeer talrijk zijn.

Bovendien werd verschillende malen vastgesteld dat de inbreuken ernstig zijn en er diverse malen op gericht waren zichzelf te bevoordelen zonder oog te hebben voor de belangen van het OCMW.

De omstandigheid dat dhr. De Swert bepaalde evidente bewijzen ontkent dan wel minimaliseert, duidt erop dat er in zijn hoofd sprake is van een ernstige normvervalsing. In die optiek voelt hij zich niet gehinderd door wetgeving of een hiërarchisch gezag.

Verantwoordelijkheid nemen voor de eigen daden lijkt zeer moeilijk, eerder een afwentelen van de schuld naar anderen zijn hem meer eigen. Daardoor is hij ten eerste onbetrouwbaar in het uitoefenen van zijn functie.

Bovendien dient er nogmaals onderlijnd te worden dat de secretaris het hiërarchisch hoogst geplaatste personeelslid binnen het OCMW is, hij het hoofd is van het personeel en bijgevolg een voorbeeldfunctie heeft gelet op zijn belangrijke positie binnen de OCMW organisatie. Er mag dus niet de minste twijfel bestaan over de wettelijkheid en het deontologisch verantwoord zijn van zijn handelen.

In die optiek moet hij ook het volledig vertrouwen kunnen genieten van de organen van het OCMW. Dit vertrouwen is, gelet op de vastgestelde tuchtfeiten, ernstig aangetast en de tuchtfeiten geven blijk van een schending van het vertrouwen en van de onafhankelijkheid die een secretaris, gelet op zijn bevoegdheden, moet genieten.

De Beroepscommissie onderschrijft dan ook volledig de duidelijke motivatie van de initiële tuchtoverheid waarom de tuchtfeiten zeer ernstig zijn en waarom het vert[r]ouwen terecht onbestaande is geworden en herneemt deze overwegingen hier *in extenso*.

Hoewel het tuchtfeit 3b niet weerhouden wordt en het tuchtfeit 11 verjaard is, komt de Beroepscommissie tot dezelfde vaststelling als de initiële tucht-overheid, nl. dat er voor alle weerhouden tuchtfeiten samen maar één gepaste tuchtstraf is, met name het ontslag van ambtswege. Er kan geen twijfel over bestaan dat niet langer kan samengewerkt worden met een secretaris die zich bij diverse aangelegenheden onbetrouwbaar en deloyaal heeft getoond, het eigen belang liet primeren op het belang van het OCMW en de regelgeving niet respecteert.”

3.9. Bij vonnis van 31 oktober 2014 oordeelt de rechtbank van eerste aanleg te Leuven dat geen van de aan verzoeker strafrechtelijk ten laste gelegde feiten bewezen is en spreekt zij verzoeker vrij.

Het OCMW en het openbaar ministerie stellen hoger beroep in tegen dit vonnis. Tot op heden heeft het hof van beroep te Brussel nog geen uitspraak gedaan.

IV. Onderzoek van de middelen

Vooraf

4. Verzoeker voert, samengevat, in het eerste onderdeel van het eerste middel aan dat de beroepscommissie ten onrechte de in de bestreden beslissing in aanmerking genomen feiten als tuchtfeiten heeft beschouwd. In het tweede onderdeel van dat middel voert hij aan dat de beroepscommissie ten onrechte niet het einde van de strafrechtelijke procedure heeft afgewacht vooraleer over te gaan tot tuchtrechtelijke sanctionering. In het tweede middel voert hij aan dat het eerste, tweede, achtste en tiende tuchtfeit verjaard zijn. In het derde middel voert hij ten slotte aan dat de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege onredelijk is.

In de bestreden beslissing overweegt de beroepscommissie met betrekking tot het eerste tuchtfeit dat het “reeds voldoende zwaarwichtig [is] om de uitgesproken tuchtstraf te bevestigen”.

Uit het voorgaande volgt – mede in acht genomen wat hierna *sub* 33 wordt gesteld – dat op zijn minst één van de door verzoeker aangevoerde middelen gegrond moet zijn ten aanzien van het eerste tuchtfeit, wil hij de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen verkrijgen. Indien dat niet het geval is, blijft de bestreden beslissing immers overeind aangezien deze volgens de beroepscommissie reeds wordt gedragen door het eerste tuchtfeit alleen en dit door verzoeker niet wordt weerlegd. Nu hierna zal blijken dat verzoekers grieven niet gegrond zijn voor zover ze kunnen worden betrokken op het eerste tuchtfeit, dienen ze niet te worden onderzocht voor zover ze betrekking hebben op de andere aan verzoeker ten laste gelegde tuchtfeiten.

A. Eerste middel

5. In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, alsook van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, doordat een zorgvuldig en onpartijdig tuchtonderzoek ontbreekt, de in aanmerking genomen tuchtfacten niet bewezen zijn of minstens de afloop van de strafrechtelijke procedure had moeten worden afgewacht.

a. Eerste onderdeel van het middel

Uiteenzetting van het middelonderdeel

6. Verzoeker voert vooreerst aan dat uit de bestreden beslissing onvoldoende blijkt om welke redenen de aangehaalde feiten aan de grondslag kunnen liggen van een eventuele tuchtstraf.

Voorts betoogt hij dat de hem ten laste gelegde feiten onmogelijk kunnen worden beschouwd als tuchtrechtelijke tekortkomingen, aangezien geen schuldige tekortkoming aan zijn beroepsplichten wordt bewezen. Volgens verzoeker steunt de beroepscommissie zich op niet bewezen en louter eenzijdige vaststellingen die gebaseerd zijn op onwaarheden of leugens en uit hun context gehaalde feitelijkheden. Ook het tuchtbesluit van de raad voor maatschappelijk welzijn steunt op onvoldoende bewezen en louter eenzijdige vaststellingen en de beroepscommissie neemt deze zonder meer over.

Specifiek wat het eerste tuchtfact betreft, laat verzoeker gelden dat ten onrechte wordt beweerd dat hij de uittreksels van de notulen van het vast bureau kwaadwillig zou hebben gebruikt om terugbetaling van zijn kosten betreffende het congres te verkrijgen, nu hij wist dat het agendapunt betreffende deze terugbetaling niet op de zitting van het vast bureau van 26 mei 2011 was besproken

en goedgekeurd. Hij betoogt dat hij op de zitting van 26 mei 2011 niet aanwezig kon zijn en zich had laten verontschuldigen, maar dat hij voorafgaandelijk aan de voorzitter van het OCMW per e-mail had meegedeeld dat hij op de volgende zitting van het vast bureau zijn deelname aan het congres zou agenderen, waarop de voorzitter per e-mail zijn akkoord had gegeven. De voorzitter diende overeenkomstig artikel 32 *juncto* artikel 61 van het decreet van 19 december 2008 ‘betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn’ (hierna: het OCMW-decreet) dit bijkomend agendapunt aan de leden van het vast bureau mee te delen, gelet op verzoekers afwezigheid. Verzoeker stelt dat hij er derhalve mocht van uitgaan dat het agendapunt was besproken en goedgekeurd. Volgens hem neemt de raad voor maatschappelijk welzijn in het kader van de tuchtprocedure ten onrechte aan dat de agendapunten van het vast bureau van 26 mei 2011 de dag nadien met verzoeker werden overlopen. Noch verzoeker, noch de voorzitter was immers die dag aanwezig. Er wordt, aldus verzoeker, op geen enkele wijze aangetoond dat hij vóór het opstellen van het uittreksel op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat het agendapunt betreffende de terugbetaling van zijn kosten niet was behandeld op de zitting van 26 mei 2011. De beroepscommissie heeft dit verweer volledig genegeerd en stelt volkomen ten onrechte dat hij als geen ander heeft geweten dat er op 26 mei 2011 geen beslissing dienaangaande was genomen. Verzoeker stelt dat het bewijs van enige kwade wil niet wordt voorgelegd en ook niet kan worden voorgelegd. Pas bij de ontvangst van de notulen van de zitting van het vast bureau op 17 juni 2011 – drie dagen nadat hij het uittreksel had opgesteld – kreeg hij immers kennis ervan dat het agendapunt niet was behandeld. Daarop heeft hij het punt onmiddellijk opnieuw laten agenderen voor de volgende zitting in juni, tijdens welke het unaniem werd goedgekeurd.

Verzoeker merkt vervolgens op dat binnen het OCMW het opstellen van uittreksels zonder uitdrukkelijke goedkeuring een gangbare praktijk is en dat de raad voor maatschappelijk welzijn dit van de verschillende personeelsleden steeds heeft gedoogd. Dat hem dit nu wordt ten laste gelegd en de grondslag vormt van de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege, noemt hij “wel

zeer ver gezocht”. Hij is van mening dat de beroepscommissie ten onrechte oordeelt dat dit verweer nergens op slaat en hij wijst erop dat dit nu eenmaal de werkwijze van het OCMW is.

Voorts betwist verzoeker dat het niet correct zou zijn dat hij de onmiddellijke terugbetaling van zijn vlucht vordert terwijl dit voor de rest van het personeel per kwartaal gebeurt zoals voorgeschreven voor de uitbetaling van kilometervergoedingen. De door hem opgestelde dienstnota in verband met de betaling van kilometervergoedingen, waarnaar wordt verwezen, geldt niet voor hemzelf – hij maakt gebruik van een tankkaart – en is niet van toepassing op vluchten. Daarbij komt, zo argumenteert verzoeker, dat ook voorheen vluchten in het kader van congressen onmiddellijk werden betaald. Hij acht het onbegrijpelijk dat ook de beroepscommissie de terugbetaling van de kosten voor een vlucht over dezelfde kam scheert als de betaling van kilometervergoedingen en hij merkt op dat het “niet meer dan logisch” is dat de kosten voor een vlucht, die in het algemeen hoger liggen dan de kosten voor kilometers die personeelsleden dienen af te leggen, op een andere wijze worden terugbetaald.

Verzoeker wijst erop dat een personeelslid dat een dienstreis met overnachting maakt, overeenkomstig artikel 223 van de rechtspositieregeling recht heeft op een vergoeding voor kamer en ontbijt, maaltijden en eventuele andere kosten. Indien hij erop uit zou zijn zichzelf te bevoordelen, zou hij veel meer en andere kansen hebben gehad om dit te doen. Integendeel heeft hij uit loyaliteit ten aanzien van zijn bestuur nog nooit gebruik gemaakt van zulke mogelijkheden. Hij noemt het eerste feit dat hem ten laste wordt gelegd dan ook “niet meer dan een ongelukkig misverstand”.

Verzoeker voegt er nog aan toe dat nog nooit enige opmerking werd gemaakt over de goedkeuring en betaling van de congressen die hij volgde. Hij betaalt de kosten eerst zelf en vraagt daarna, met goedkeuring van het vast bureau, om de terugbetaling. Hij beschikt nooit voorafgaandelijk over deze gelden.

Volgens verzoeker kan er ook geen sprake van zijn dat hij de handtekening van de voorzitter van het OCMW heeft misbruikt. Er was hem immers gemeld dat alle agendapunten unaniem waren goedgekeurd en zijn deelname aan congressen wordt al jarenlang goedgekeurd. Bovendien had de voorzitter per e-mail laten weten dat zijn deelname aan het congres geen probleem zou vormen. Conform artikel 117 van de rechtspositieregeling had hij dan ook toestemming om de dienstreis te maken.

Verzoeker besluit dat niet kan worden begrepen waarom de feitelijkheden worden beschouwd als een schending van artikel 106 van het OCMW-decreet en hij zijn ambt op een deloyale wijze zou uitoefenen.

7. In zijn memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker dat hem niet het opstellen van een uittreksel zonder voorafgaande goedkeuring ten laste wordt gelegd, maar wel de intentie om met dat uittreksel vroeger dan mogelijk de terugbetaling van bepaalde kosten te verkrijgen. Zijn verweer, zo stelt verzoeker, is niet gericht tegen het loutere deelaspect ‘de opmaak van een uittreksel zonder voorafgaandelijke goedkeuring’, maar houdt in dat de hem toegeschreven intentie om kosten eerder dan mogelijk te laten terugbetalen niet bestaat en evenmin wordt bewezen. Bij gebrek aan bewijs van dit intentionele element kan het eerste tuchtfeit niet in aanmerking worden genomen. Het vermoeden van onschuld geldt immers ook in het tuchtrecht. De afwezigheid van het intentionele element blijkt volgens verzoeker ook uit de feitelijke omstandigheden van de zaak. Hij argumenteert in dit verband dat hem pas bij de ontvangst van de notulen op 17 juni 2011 voor het eerst werd gemeld dat het agendapunt betreffende het volgen van het congres niet werd behandeld op de zitting van het vast bureau van 26 mei 2011, waarna hij het punt onmiddellijk opnieuw heeft geagendeerd voor de volgende zitting, tijdens welke het unaniem werd goedgekeurd. Ook het feit dat het uittreksel werd opgemaakt op vraag van de dienst boekhouding op 14 juni 2011, drie dagen vóór de ontvangst van de notulen op 17 juni 2011, onderbouwt zijn verweer.

Voorts merkt verzoeker op dat ook met betrekking tot het deel-aspect ‘de opmaak van een uittreksel zonder voorafgaandelijke goedkeuring’ het tuchtrechtelijke optreden van de raad voor maatschappelijk welzijn niet strookt met de beginselen van behoorlijk bestuur. Hij argumenteert dat de tuchtoverheid gebonden is door het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en dat de binnen het OCMW bestaande praktijk om uittreksels op te stellen zonder uitdrukkelijke goedkeuring, verwachtingen heeft gecreëerd die het bestuur niet mag beschamen. Verzoeker beschouwt dit evenwel niet als een verweer tegen het hem ten laste gelegde feit, maar als een element dat in rekening moet worden gebracht bij de beoordeling van de redelijkheid van de opgelegde tuchtstraf.

8. In zijn laatste memorie wijst verzoeker op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven van 31 oktober 2014 waarbij hij werd vrijgesproken van de hem strafrechtelijk ten laste gelegde feiten. Hoewel de vrij-spraak de feiten betreft “aangaande de wagen van de secretaris en het misbruik van vertrouwen”, meent verzoeker dat dit illustratief is voor het ganse dossier en dat uit het vonnis kan worden afgeleid dat de bestreden beslissing niet op rechtens aanvaardbare motieven berust.

Met betrekking tot het eerste tuchtfeit laat verzoeker nog gelden dat hij bij beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn gemachtigd was om in het kader van het dagelijks bestuur uitgaven te doen tot een bedrag van 8.600 euro. Op die grond kon hij zonder enige goedkeuring vanwege een orgaan van het OCMW beslissen om aan het congres deel te nemen, zelf de kosten te betalen en deze nadien terug te vorderen van het OCMW. Hij heeft evenwel uit beleefdheid en respect voor de leden van de raad voor maatschappelijk welzijn en het vast bureau zijn deelname voorgelegd aan het laatstgenoemde orgaan. Er wordt, aldus verzoeker, dan ook ten onrechte gesteld dat hij misbruik heeft gemaakt van een beslissing van het vast bureau die nooit werd genomen. Er was immers helemaal geen beslissing van het vast bureau vereist. Verzoeker stelt dat hij een uittreksel van kennisname door het vast bureau heeft opgesteld om het de financieel beheerder gemakkelijker te maken. Hij wijst erop dat hij de kosten eerst

zelf dient te dragen en hij pas daarna kan worden vergoed. Volgens hem is deze werkwijze uitzonderlijk en is ze enkel toe te schrijven aan de houding van de financieel beheerder die weigert om de facturen rechtstreeks te betalen. Er kan volgens hem dan ook geen sprake van zijn dat hij zichzelf zou hebben bevoordeeld en hij vraagt zich af hoe dit alles kan leiden tot een breuk in het vertrouwen. Hij stelt dat een dergelijke conclusie alleen mogelijk is omdat de leden van de raad voor maatschappelijk welzijn “met voorbedachten rade en kwaadwilligheid [werden] bedrogen en misleid [...] door de voorzitter én tuchtonderzoeker [...] en de financieel beheerder [...] die beiden de valse bewijsstukken gemaakt hebben en het tuchtdossier samengesteld hebben”.

Beoordeling

9. Vooreerst laat de bestreden beslissing, zoals *sub* 3.8 hiervóór aangehaald, genoegzaam blijken om welke redenen de beroepscommissie van oordeel is dat het aan verzoeker ten laste gelegde eerste feit een tuchtfout is dat de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege verantwoordt.

Anders dan verzoeker beweert, kan geen schending van de formelemotiveringsplicht worden vastgesteld.

10. Voorts voert verzoeker aan dat het eerste hem ten laste gelegde feit geen tuchtrechtelijke tekortkoming is, daar geen schuldige tekortkoming aan zijn beroepslichten wordt bewezen.

11. Wat de feitenvinding betreft, heeft de tuchtverheid een ruime beoordelingsbevoegdheid, zowel met betrekking tot het bewezen zijn van de feiten als met betrekking tot de vaststelling van de toerekenbaarheid ervan aan het tuchtrechtelijk vervolgd personeelslid. Het komt aan de Raad van State binnen zijn wettigheidscontrole niet toe om zelf een onderzoek te voeren naar het bestaan van de ten laste gelegde feiten of van de toerekening ervan aan het betrokken personeelslid. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de

tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

12. De bestreden beslissing verwijst voor het bewijs van de feiten uitdrukkelijk naar de “tijdsband” in het tuchtbesluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van 12 juli 2012. Het is niet betwist dat verzoeker op 14 juni 2011 een uittreksel uit de notulen van het vast bureau van “27 mei 2011” heeft opgesteld met daarin de goedkeuring van de kosten van zijn deelname aan een congres in het buitenland, terwijl het vast bureau op die datum geen dergelijke beslissing had genomen. Nochtans had verzoeker, zoals wordt opgemerkt in het tuchtbesluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van 12 juli 2012, aan de hand van de agenda van de zitting van het vast bureau van 26 mei 2011 ervan kennis moeten hebben dat het bedoelde punt niet werd behandeld. Het is ook niet betwist dat verzoeker dienvolgens bij het opstellen van het uittreksel ten onrechte gebruik heeft gemaakt van de elektronische handtekening van de voorzitter. Op 15 juni 2011 heeft verzoeker het door hem zonder grond opgestelde uittreksel bezorgd aan de boekhouding met het oog op het verkrijgen van de betaling van zijn kosten. Weliswaar heeft hij op 17 juni 2011 gevraagd om het punt met betrekking tot het congres alsnog op de agenda te plaatsen van het vast bureau van 24 juni 2011, maar hij heeft geen stappen ondernomen om de betalingsopdracht van zijn kosten ongedaan te maken, noch heeft hij gesignaleerd dat het door hem opgestelde uittreksel van het vast bureau van “27 mei 2011” niet waarheidsgetrouw was. Nochtans behoort het tot zijn decretale taak erover te waken dat notulen en uittreksels correct worden opgesteld, temeer daar het bestaan van een beslissing van een collegiaal orgaan wordt bewezen aan de hand van de notulen van de vergadering. Het kan aan verzoeker als een tekortkoming aan zijn ambtsplichten worden aangerekend dat hij zonder enig nazicht van de notulen een uittreksel heeft opgesteld van een beslissing die helemaal niet was genomen. Het is evenzeer onaanvaardbaar dat verzoeker steunt op wat – tegen de regels in – gebruikelijk zou zijn geweest in het OCMW, terwijl hij als hoofd van het personeel er zelf over moet waken dat het personeel overeenkomstig de wettelijke bepalingen en richtlijnen van het bestuur handelt. Gelet

hierop en op het tijdstip dat de betaling is gevraagd, namelijk tijdens de afwezigheid van de financieel beheerder die voorheen reeds betaling had geweigerd, vermocht de beroepscommissie bovendien ervan uit te gaan dat verzoeker alzo heeft gehandeld om een onmiddellijke betaling te verkrijgen, terwijl nochtans uit niets blijkt dat voor hem een andere regeling zou gelden dan voor de andere personeelsleden.

De beroepscommissie kon het eerste tuchtfeit dan ook voor bewezen houden.

13. In zijn laatste memorie voert verzoeker aan dat helemaal geen goedkeuring van het vast bureau vereist was om de terugbetaling van zijn kosten te verkrijgen. Nog daargelaten of deze argumentatie tijdig is aangevoerd, moet in elk geval worden vastgesteld dat dit geen afbreuk doet aan het door de tuchtoverheid in aanmerking genomen tuchtfeit dat verzoeker een uittreksel van een onbestaande beslissing heeft opgesteld en dit heeft aangewend om de onmiddellijke terugbetaling van kosten te verkrijgen.

14. Met betrekking tot het eerste tuchtfeit is het middelonderdeel niet gegrond.

b. Tweede onderdeel van het middel

15. In het tweede middelonderdeel voert verzoeker samengevat aan dat de tuchtoverheden ten onrechte niet het resultaat van de strafrechtelijke procedure hebben afgewacht, vooraleer over te gaan tot tuchtrechtelijke sanctionering.

Zoals uit de uiteenzetting van de feiten blijkt, heeft de strafprocedure geen betrekking op het eerste tuchtfeit. Het gegrond bevinden van het middelonderdeel zou het eerste tuchtfeit en dus ook de opgelegde tuchtsanctie overeind laten. Het middelonderdeel kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, zodat er niet nader op moet worden ingegaan.

16. Het eerste middel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

17. In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 129 van het OCMW-decreet, doordat vier van de door de beroepscommissie in aanmerking genomen tuchtfeiten verjaard zijn.

Met betrekking tot het eerste tuchtfeit betoogt hij dat de financieel beheerder van het OCMW ten laatste op 30 juni 2011 kennis had van het tuchtfeit en de voorzitter van het OCMW daarover geïnformeerd heeft. Ter staving verwijst hij naar een e-mail van de financieel beheerder van 30 juni 2011 aan verzoeker waarin zij gedetailleerd uiteenzet welk onderzoek zij heeft gevoerd om tot de vaststelling te komen dat verzoeker onjuiste betaalbaarstellingen en een onjuist uittreksel uit de notulen heeft voorgelegd. Volgens verzoeker blijkt uit die e-mail onder meer dat de financieel beheerder en de voorzitter tijdens de voorbereiding van de tuchtprocedure continu informatie uitwisselden. Hij stipt aan dat de financieel beheerder in die e-mail schrijft dat zij de voorzitter op 27 mei 2011 heeft gevraagd of het agendapunt betreffende de terugbetaling van de kosten van verzoekers studiereis was goedgekeurd, waarop de voorzitter antwoordde dat dit punt niet op de agenda was gekomen. Verzoeker besluit uit deze paragraaf dat de voorzitter op 27 mei 2011 kennis had van het eerste aan verzoeker ten laste gelegde feit en hij de mogelijke tuchtrechtelijke gevolgen ervan kon voorzien. Volgens verzoeker is op dat ogenblik de verjaringstermijn ingegaan, waaruit volgt dat de tuchtvordering op 17 januari 2012 laattijdig werd ingesteld, aangezien meer dan zes maanden waren verstreken na de kennisname van het ten laste gelegde feit. Volgens verzoeker is het tuchtfeit derhalve verjaard en kan het niet in aanmerking worden genomen bij het bepalen van de strafmaat. Hij laat nog gelden dat de beroepscommissie ten onrechte stelt dat uit de e-mail van de financieel beheerder niet

kan worden afgeleid “dat de Voorzitter op dat ogenblik al wist wat de verdere gevolgtrekking was met betrekking tot die vraag” en dat “dit feit als een mogelijk tuchtfeit werd gezien”. Volgens verzoeker blijkt uit de bewoordingen van de financieel beheerder dat zij verzoeker van dit feit beschuldigde en is het ongeloofwaardig dat de voorzitter op dat moment niet geweten zou hebben waarom de financieel beheerder deze informatie nodig had.

18. In zijn memorie van wederantwoord merkt verzoeker nog op dat de tussenkomende partij niet ontkent dat de financieel beheerder allerlei informatie doorspeelde aan de voorzitter van het OCMW bij de opbouw van het tuchtdossier. De bewering van de verwerende partij dat de financieel beheerder de voorzitter niets zou hebben gemeld met betrekking tot het eerste tuchtfeit is volgens verzoeker dan ook ongeloofwaardig.

19. In zijn laatste memorie herhaalt verzoeker dat uit de e-mail van de financieel beheerder van 30 juni 2011 blijkt dat zij “volledig op de hoogte was van de bedoelde feiten en deze zonder twijfel heeft overgemaakt aan de Voorzitter”. Hij voegt er evenwel aan toe dat er “geen enkele verklaring voorhanden [is] op welke manier en op welk ogenblik de bedoelde feiten onder tuchtfeit 1 zouden bekend geworden zijn bij een lid van de tuchtoverheid”, zodat hij niet met zekerheid kan nagaan of de verjaring was ingetreden. In een dergelijke situatie valt het aan de tuchtoverheid toe om op een bewijskrachtige manier aan te tonen wanneer van het tuchtfeit kennis werd genomen. Dat dit pas op het ogenblik van het opstarten van het tuchtonderzoek zou zijn geweest, acht verzoeker “gelet [op] alle voorgaanden” volstrekt ongeloofwaardig. Hij merkt ook op dat uit de voormelde e-mail van 30 juni 2011 blijkt dat op 21 juni 2011 de uitnodiging voor de zitting van het vast bureau van 24 juni 2011 werd verzonden. Daarin was de terugbetaling van verzoekers kosten als agendapunt vermeld. Verzoeker besluit vervolgens: “[a]angezien dit feit deel uitmaakt van de discussie aangaande de terugbetaling en door verzoeker toelichting wordt verschaft op het vast bureau van 24 juni 2011 omtrent het gebeurde was de tuchtoverheid minstens vanaf die datum (24 juni 2011) op de hoogte van het feit dat het punt voorzien voor 26 mei pas formeel werd

behandeld op 24 juni 2011”. Nog in dit verband stelt hij dat “[u]it dit bericht blijkt dat de Voorzitter minstens impliciet op de hoogte was van het feit dat het bewuste punt niet was geagendeerd op 26 mei, en bovendien wist hij uit de feiten en de toelichting van verzoeker dat dit punt werd behandeld op 24 juni”. Volgens verzoeker gaat het dan ook niet op te stellen “dat geen enkele kennis bestond in hoofde van de Voorzitter”.

Beoordeling

20. Artikel 129, § 1, van het OCMW-decreet bepaalt:

“De tuchtoverheid kan geen tuchtrechtelijke vervolging meer instellen na verloop van een termijn van zes maanden na de vaststelling of de kennisname door de tuchtoverheid van de daarvoor in aanmerking komende feiten. De tuchtvervolging wordt geacht te zijn ingesteld zodra de tuchtoverheid beslist om een tuchtonderzoek op te starten als vermeld in artikel 123.”

21. Op 17 januari 2012 heeft de tussenkomende partij het tuchtonderzoek opgestart. De tuchtoverheid mag het eerste tuchtfeit derhalve niet eerder hebben vastgesteld of eerder ervan kennis hebben genomen dan zes maanden vóór die datum, anders is het tuchtfeit verjaard.

22. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn laatste memorie beweert, staat het aan diegene die de verjaring van een tuchtfeit aanvoert, het bewijs daarvan te leveren.

23. Het eerste tuchtfeit luidt:

“De heer De Swert probeert eerder dan in principe mogelijk, met name vóór een beslissing van het vast bureau, terugbetaling te komen van kosten voor het congres in Warschau. Hij stelt hiervoor op 14 juni 2011 een officieel uittreksel van een beslissing van het vast bureau van 27 mei 2011 op terwijl er geen dergelijke beslissing bestaat en geeft opdracht om op basis van dit onjuiste uittreksel een openstaande schuld op te stellen, m.a.w. de uitvoering van de betaling te bekomen. Daarenboven probeert hij de reiskosten meteen terug te vorderen, terwijl die krachtens een door hemzelf opgestelde dienstnota slechts per kwartaal worden terugbetaald en enkel via de personeelsdienst.”

24. Verzoeker verwijst naar een e-mail van de financieel beheerder van het OCMW van 30 juni 2011. Hij stelt dat de financieel beheerder op die datum volledig op de hoogte was van het eerste tuchtfeit.

Daargelaten de vraag of dit inderdaad het geval was, moet alleszins worden vastgesteld dat de financieel beheerder geen deel uitmaakt van de tuchtoverheid. Een eventuele kennisname van het tuchtfeit door de financieel beheerder, heeft de verjaringstermijn in elk geval niet doen ingaan.

25. Voorts stelt verzoeker dat uit de voormelde e-mail blijkt dat ook de voorzitter van het OCMW – wél een lid van de tuchtoverheid – op 27 mei 2011 kennis had van het eerste hem ten laste gelegde feit. Hij beroept zich daarvoor op de volgende paragraaf uit die e-mail:

“Normaalgezien was het eerstvolgende VB 27/05, echter verschoven naar 26/05. Ik vroeg de voorzitter op 27/05 of dit agendapunt goedgekeurd werd. Hij wist me echter te zeggen dat dit niet op de agenda gekomen was.”

Uit deze paragraaf blijkt enkel dat de voorzitter op 27 mei 2011 wist dat de terugbetaling van verzoekers kosten voor het congres niet op de agenda stond van de vergadering van het vast bureau van 26 mei 2011. Er kan geenszins uit worden afgeleid dat de voorzitter op die datum kennis had van het tuchtfeit zoals het zo-even *sub* 23 is aangehaald.

26. Verzoeker argumenteert in zijn laatste memorie nog dat uit de voormelde e-mail van 30 juni 2011 blijkt dat op 21 juni 2011 de uitnodiging voor de zitting van het vast bureau van 24 juni 2011 werd verzonden, waarbij de terugbetaling van zijn kosten voor het congres als agendapunt werd vermeld. Hij besluit dat “[a]angezien dit feit deel uitmaakt van de discussie aangaande de terugbetaling en door verzoeker toelichting wordt verschaft op het vast bureau van 24 juni 2011 omtrent het gebeurde was de tuchtoverheid minstens vanaf die datum (24 juni 2011) op de hoogte van het feit dat het punt voorzien voor 26 mei pas formeel werd behandeld op 24 juni 2011”.

Daargelaten of deze argumentatie ter staving van de verjaring van het eerste tuchtfeit tijdig is aangevoerd – ze komt pas in de laatste memorie ter sprake en verzoeker had ze ook reeds in zijn verzoekschrift kunnen aanbrengen – moet in elk geval worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat de tucht-overheid op 24 juni 2011 kennis had van het tuchtfeit zoals het uiteindelijk in aanmerking is genomen. Weliswaar had de tucht-overheid op die datum kennis van het feit dat de terugbetaling van verzoekers kosten niet op 26 mei 2011 was gea-gendeerd en pas op 24 juni 2011 werd behandeld, maar daaruit volgt geenszins dat de tucht-overheid kennis had van het tuchtfeit zoals het zo-even *sub 23* is aange-haald.

27. Ten slotte is verzoekers argument dat de financieel beheerder, die zeker op 30 juni 2011 volledig op de hoogte was van het tuchtfeit, deze in-formatie zonder twijfel aan de OCMW-voorzitter heeft bezorgd, niet meer dan een loutere bewering waarvan verzoeker zelfs geen begin van bewijs levert. Een der-gelijke bewering volstaat niet om aan te tonen dat de OCMW-voorzitter daad-werkelijk van het eerste tuchtfeit kennis heeft genomen waardoor de verjarings-termijn een aanvang zou hebben genomen.

28. Het tweede middel is niet gegrond met betrekking tot het eerste tuchtfeit. Het kan bijgevolg niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

29. In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbe-ginsel, de rechten van verdediging, het onpartijdigheids- en het evenredigheids-beginsel”.

Verzoeker is van oordeel dat de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege niet in verhouding staat tot de feiten. Hij argumenteert dat de raad voor maatschappelijk welzijn de keuze voor het ontslag van ambtswege heeft verantwoord met het argument dat de meeste tuchtfeiten bijzonder ernstig zijn en hij als secretaris een voorbeeldfunctie heeft. Zijn blanco tuchtverleden en tienjarige staat van dienst werden niet als verzachtende omstandigheden in aanmerking genomen omwille van de veelheid en de ernst van de feiten. Ook de beroepscommissie heeft geen rekening gehouden met zijn blanco tuchtverleden. Volgens verzoeker moet nochtans rekening worden gehouden met het tuchtverleden van het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid en moet dit zwaarder doorwegen bij een lange loopbaan binnen het bestuur. Bijgevolg had de beroepscommissie ook zijn tienjarige staat van dienst in overweging moeten nemen. In plaats van omstandig te motiveren waarom zij er geen rekening mee houdt, beperkt de beroepscommissie zich ertoe te verwijzen naar de veelheid en de ernst van de feiten en naar de vertrouwensbreuk die zou zijn ontstaan. Nochtans is er van veelheid van feiten geen sprake, zo stelt verzoeker. Hij wijst erop dat reeds de raad voor maatschappelijk welzijn van oordeel was dat vier van de elf feiten (feiten 5, 6, 7 en 9) die hem ten laste werden gelegd, niet bewezen waren en dat één feit (feit 8b) verjaard was. Daarbij komt dat uit zijn uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat het volledige achtste feit, evenals de feiten 1, 2, 3b, 10 en 11 verjaard moeten worden bevonden. De beroepscommissie heeft overigens feit 3b niet als een tuchtfeit in aanmerking genomen en feit 11 verjaard bevonden. Dan resten enkel nog de feiten 3a en 4 en die kunnen, aldus verzoeker, perfect worden weerlegd. Volgens verzoeker kon hem derhalve geen tuchtstraf worden opgelegd of had minstens de hem opgelegde tuchtstraf moeten worden “herleid”.

30. In de laatste memorie betwist verzoeker dat het eerste tuchtfeit op zich zou volstaan om de bestreden tuchtmaatregel te dragen en hij wijst erop dat de beroepscommissie in haar oordeel met betrekking tot de strafmaat overweegt dat “de tuchtfeiten zeer talrijk zijn”, “dat de inbreuken ernstig zijn” en “dat er voor alle weerhouden tuchtfeiten samen maar één gepaste tuchtstraf is” waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat verschillende feiten in acht werden genomen. Volgens

verzoeker blijkt uit het feitenrelaas dat het ontslag van ambtswege vooral werd opgelegd omwille en op grond van een aantal tekortkomingen bij het gebruik van de dienstwagen. Ondertussen heeft de correctionele rechtbank te Leuven de feiten met betrekking tot de dienstwagen evenwel niet-bewezen verklaard en is hij over de hele lijn vrijgesproken. Tuchtfeit 3a kon dan ook niet als een tuchtfeit worden beschouwd en in zoverre ermee rekening werd gehouden, is de bestreden beslissing onwettig. Minstens staat vast dat de tuchtstraf niet in verhouding staat tot de feiten. Het ontslag van ambtswege zou waarschijnlijk niet zijn opgelegd indien rekening was gehouden met zijn strafrechtelijke vrijspraak.

Vervolgens voert verzoeker nog aan dat ook zijn rechten van verdediging werden geschonden, waardoor zijn situatie onherstelbaar werd geschaad en hem een onterechte tuchtstraf werd opgelegd. Hij argumenteert dat de aanstelling van de OCMW-voorzitter – die “initiator van het tuchtdossier en persoonlijk betrokken partij” was – als tuchtonderzoeker *de facto* heeft gezorgd voor een schending van diens onafhankelijkheid en onpartijdigheid. De correctionele rechtbank heeft evenwel het “geconstrueerde bewijsmateriaal, [...] kenmerkend voor de onderzoeksdaeden van de tuchtonderzoeker/voorzitter” van tafel geveegd met betrekking tot de feiten waarover zij zich diende uit te spreken. Volgens verzoeker moet de vaststelling dat het onderzoek gebrekkig is gebeurd, doorwerken naar alle andere ten laste gelegde feiten en staat het bijgevolg vast dat er nooit sprake is geweest van een onafhankelijk en diepgaand onderzoek van de ten laste gelegde feiten. Het onderzoek werd, aldus verzoeker, doelbewust slecht en onzorgvuldig en uitsluitend te zijnen nadele gevoerd. Nooit werden elementen onderzocht die in zijn voordeel konden worden geïnterpreteerd. Volgens verzoeker had de voorzitter persoonlijk en politiek belang bij het verwijderen van verzoeker uit zijn positie. Hij besluit dat zijn recht op een eerlijk proces en de wapengelijkheid manifest werden geschonden.

Beoordeling

31. Over de verhouding tussen de tuchtfeiten en de tuchtstraf wordt door de tuchtoverheid discretionair geoordeeld. Deze discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft evenwel de redelijkheid als grens, wat betekent dat de opgelegde tuchtstraf in een evenredige verhouding moet staan tot de tuchtfeiten. De Raad van State vermag bij de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht op de opgelegde tuchtstraf slechts na te gaan of het oordeel van de tuchtoverheid binnen de grenzen is gebleven van wat als redelijk kan worden beschouwd. De Raad zal daarbij tot een schending van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel besluiten wanneer de opgelegde tuchtstraf dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon dat het ondenkbaar is dat enig ander naar kennis en kunde redelijk bekwaam en naar feitelijk optreden redelijk handelend bestuur in dezelfde omstandigheden diezelfde tuchtstraf zou opleggen.

Bij het bepalen van de strafmaat dient de overheid rekening te houden met de persoonlijke situatie van de ambtenaar maar ook, en in de eerste plaats zelfs, met het belang van de dienst waarvoor zij instaat. De afwezigheid van een tuchtrechtelijk verleden staat als zodanig het opleggen van een zware tuchtstraf voor ernstige feiten niet in de weg.

32. Zoals hiervóór is gebleken, heeft de beroepscommissie het eerste tuchtfeit in aanmerking kunnen nemen. Met betrekking tot dit tuchtfeit wordt in de bestreden beslissing onder meer overwogen:

“De beroepsplicht als secretaris om notulen op te stellen die de neerslag zijn – en niets anders dan dit – van de genomen beslissingen door bestuursorganen is elementair. Hoe kan hij anders voldoen aan art. 86 OCMW-decreet waarin staat dat de secretaris zich dient te gedragen naar de onderrichtingen – beslissingen behoren daar als belangrijkste bij – van *in casu* het vast bureau?

Bijkomend de vaststelling dat dhr. De Swert poogt zijn eigen dienstnota's te omzeilen, maken dat alle elementen samengenomen als een zeer ernstige inbreuk te beschouwen zijn die elk vertrouwen in [...] Dhr. De Swert onmiddellijk wegneemt. De omstandigheid dat hij niet begrijpt waarom daarover een probleem wordt gemaakt, is al helemaal niet te vatten en duidt ofwel op een

elementair gebrek aan ernst ofwel aan een elementair gebrek aan kennis dan wel op een elementair gebrek aan beiden.

Dit feit is voor de Beroepscommissie reeds voldoende zwaarwichtig om de uitgesproken tuchtstraf te bevestigen.”

33. Uit deze laatste zin blijkt onmiskenbaar dat de beroepscommissie van oordeel is dat het eerste tuchtfeit op zich volstaat om de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

De omstandigheid dat de verwerende partij vervolgens in haar bestreden beslissing het standpunt van de raad voor maatschappelijk welzijn bijvalt dat “de tuchtfeiten zeer talrijk zijn”, dat “de inbreuken ernstig zijn” en dat “er voor alle weerhouden tuchtfeiten samen maar één gepaste tuchtstraf is”, is overtoollig in het licht van het eigen oordeel van de beroepscommissie, die op het ogenblik van de bestreden beslissing nog over een hervormingsbevoegdheid beschikt, dat het eerste tuchtfeit op zich volstaat voor de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege.

Dat verzoeker door de correctionele rechtbank te Leuven strafrechtelijk werd vrijgesproken voor andere feiten, doet evenmin afbreuk aan dit oordeel van de beroepscommissie.

34. Met betrekking tot de strafmaat overweegt de beroepscommissie onder meer:

“Bovendien dient er nogmaals onderlijnd te worden dat de secretaris het hiërarchisch hoogst geplaatste personeelslid binnen het OCMW is, hij het hoofd is van het personeel en bijgevolg een voorbeeldfunctie heeft gelet op zijn belangrijke positie binnen de OCMW organisatie. Er mag dus niet de minste twijfel bestaan over de wettelijkheid en het deontologisch verantwoord zijn van zijn handelen.

In die optiek moet hij ook het volledig vertrouwen kunnen genieten van de organen van het OCMW. Dit vertrouwen is, gelet op de vastgestelde tuchtfeiten, ernstig aangetast en de tuchtfeiten geven blijk van een schending van het vertrouwen en van de onafhankelijkheid die een secretaris, gelet op zijn bevoegdheden, moet genieten.”

Zij verwijst ook naar het tuchtbesluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van 12 juli 2012, waarin met betrekking tot het eerste tuchtfeit werd geoordeeld:

“Het eerste tuchtfeit ontnemt alle vertrouwen in de secretaris: een secretaris die een uittreksel opstelt van een onbestaande beslissing – en dan nog enkel en alleen om zichzelf te bevoordelen – en dit zelfstandig kan aanwenden gelet op de mogelijkheid tot gebruik van de elektronische handtekening van de voorzitter, kan niet langer worden vertrouwd. Men kan niet bij elk uittreksel dat een secretaris opstelt of gebruikt, gaan controleren of het wel correct is.”

35. Uit het voorgaande blijkt dat de tuchtoverheid veel belang hecht aan de voorbeeldfunctie die verzoeker uitoefent en aan het gegeven dat het opstellen van notulen en uittreksels één van de kerntaken is die het OCMW-decreet aan de secretaris toevertrouwt. Gelet hierop is het niet onredelijk dat de raad voor maatschappelijk welzijn, daarin bijgevallen door de beroepscommissie, oordeelt dat het eerste tuchtfeit, van aard is alle vertrouwen in verzoeker te ontnemen.

36. In die omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat de tuchtoverheid bij het opleggen van de tuchtsanctie de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid te buiten is gegaan.

37. In zijn laatste memorie ontwikkelt verzoeker voor het eerst de schending van de rechten van verdediging en van het onpartijdigheidsbeginsel.

Hij had dit ook reeds in zijn verzoekschrift kunnen doen. Aan gezien verzoeker aldus aan zijn middel een nieuwe inhoud geeft, moet worden opgeworpen – zo nodig ambtshalve – dat het middel in zoverre niet ontvankelijk is.

38. Het derde middel is deels onontvankelijk en voor het overige niet gegrond.

V. Rechtsplegingsvergoeding

39. De verwerende partij vraagt in haar laatste memorie de toekenning van een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van het basisbedrag.

40. Aangezien de voorliggende zaak, waarin het beroep tot nietigverklaring werd ingesteld op 15 februari 2013, buiten het temporeel toepassingsgebied valt van artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State dat in de toekenning van een dergelijke vergoeding voorziet, kan aan deze vraag van de verwerende partij geen gunstig gevolg worden gegeven.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 8 december 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren